

Arrest

nr. 169 624 van 13 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing werd op diezelfde datum ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juni 2015 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 30 juni 2015 werd verzoeker door de gemachtigde gehoord.

Op 7 augustus 2015 richtte de gemachtigde een overnameverzoek aan de Italiaanse instanties op grond van artikel 13, 1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en de instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 15 oktober 2015 heeft de gemachtigde aan de Italiaanse autoriteiten meegedeeld dat zij verantwoordelijk werden voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker op grond van artikel 22, 7 van de Dublin III Verordening (tacit agreement).

Op 15 oktober 2015 willigden de Italiaanse autoriteiten het overnameverzoek alsnog in op grond van artikel 13, 1 van de Dublin III Verordening.

Op 11 januari 2016 werd verzoeker een tweede maal gehoord, waarna de gemachtigde op diezelfde datum de beslissing nam tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer <1>, die verklaart te heten:

*naam: A.M.M. (...)
geboortedatum: (...)1997
geboorteplaats: Mogadishu
nationaliteit: Somalië*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaarde dat hij op 31.05.2015 is toegekomen in België. Een dag later, op 01.06.2015 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Somalië te bezitten en geboren te zijn te Mogadishu op 01.06.1997.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.06.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit eerder ergens asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.06.2015 dat hij Somalië op een onbekende datum in 2014 illegaal per auto verlaten zou hebben en naar Ethiopië reisde. Betrokkene stelt niet te weten wanneer hij in Ethiopië is aangekomen en er een nacht illegaal op een onbekende plaats verbleven heeft alvorens per auto illegaal verder te reizen naar Soedan. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende drie nachten illegaal in Khartoum verbleef bij de smokkelaar alvorens per pick-up verder te reizen naar Libië. Betrokkene verklaarde dat hij in Libië gedurende ongeveer vijf maanden in de Sahara en in de bergen doorbracht en vervolgens verder reisde naar Tripoli en vervolgens door de autoriteiten onderschept werd. Betrokkene verklaarde dat hij vier maanden vastzat in de gevangenis van Qumus en Tripoli en vervolgens drie maanden in Suwara verbleef. Vanuit Libië zou betrokkene vervolgens illegaal per boot naar Italië gereisd zijn.

Betrokkene verklaarde dat hij hoogstens een week illegaal in Italië verbleef op een onbekende plaats. Betrokkene verklaarde dat een vriend van hem in Italië woont en hem verzekerde dat hij niet in Italië kon blijven. Op 30.05.2015 zou betrokkene vervolgens per auto illegaal vanuit Italië naar België gereisd zijn waar hij op 31.05.2015 zou zijn aangekomen en op 01.06.2015 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lidstaten niet te hebben verlaten. Tijdens een bijkomend gehoor op 11.01.2016 werd betrokkene gevraagd waar in Italië hij met de boot is aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Sicilië aan land werd gebracht nadat hij door een schip op zee gered werd en dat hij drie dagen op Sicilië verbleef waarvan een dag in een Kerk en twee dagen op straat alvorens hij door een vriend die hij in de Sahara had leren kennen per trein naar een andere stand reisde waarvan hij de naam niet kent en waar hij vervolgens een drietal weken verbleef bij een vriend van een vriend alvorens vanuit Italië verder te reizen naar België.

Rekening houdende met de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.06.2015 waarbij betrokkene verklaarde dat hij vanuit Libië per boot illegaal naar Italië reisde en hij gedurende hoogstens een week illegaal in Italië verbleef (DVZ, vraag 33), hij er geen asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 22) en hij vervolgens per auto vanuit Italië illegaal naar België reisde (DVZ, vraag 33) en betrokkene verklaarde dat hij nooit een identiteitsdocument heeft gehad (DVZ, vraag 26), werd voor

betrokkene op 07.08.2015 op basis van de voorgaande gegevens een overnameverzoek op basis van art. 13§1 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten overgemaakt. Op 15.10.2015 werden de Italiaanse autoriteiten*2* er via een Tacitagreeement op gewezen dat zij op basis van art. 22§7 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 22§1 van de Dublin II I-Verordening van het verzoek tot overname dat hen op 07.08.2015 op basis van art. 13§1 van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt. Dezelfde dag, op 15.10.2015, stuurden de Italiaanse autoriteiten alsnog een weliswaar laattijdig maar expliciet overnameakkoord voor betrokkene op basis van art. 13§1 van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft de actuele situatie waarbij mensen die per boot vanuit Noord-Afrika de oversteek naar Italië trachten te maken effectief het leven gelaten hebben ten gevolge van schipbreuken en/of ongevallen met dodelijke afloop op de Middellandse Zee dient te worden opgemerkt dat deze weliswaar dramatische gebeurtenissen los staan van het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Met betrekking tot de vraag of redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij in Italië niet kan leven en dat hij er een nacht in een kerk verbleef en vervolgens op straat en dat hij er geen opvang van de overheid kreeg nadat hij door een schip op zee gered was (DVZ, bijkomend gehoor, 11.01.2016, vraag 06 en vraag 03). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië, dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verklaarde dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië (DVZ, vraag 22), dat hij na zijn aankomst in Sicilië een nacht in een kerk verbleef, vervolgens twee dagen op straat verbleef bij een vriend, met de naam Ahmed, in Sicilië vlakbij een opvangcentrum en die vriend hem vervolgens per trein naar een andere stad bracht waarvan hij niet weet dewelke het is en dat hij daar in het huis van een vriend van Ahmed verbleef tot zijn vertrek naar België en dat hij gedurende ongeveer drie weken en een paar dagen in Italië verbleef (DVZ, bijkomend gehoor, 11.01.2016, vraag 03). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf stelde dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië. De verklaring van betrokkene dat hij in Italië geen asiel heeft aangevraagd, toont echter niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om er asiel aan te vragen. Het blijft bovendien de verantwoordelijkheid van betrokkene om kenbaar te maken aan de autoriteiten dat hij het statuut van

vluchteling wenst aan te vragen. Aangezien betrokkene geen stappen ondernomen heeft om asiel aan te vragen, dient bovendien te worden opgemerkt dat men in dergelijk geval niet onder de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) valt en derhalve als niet-asielzoeker geen recht heeft op de opvang die voorzien wordt voor asielzoekers in de vermeldde richtlijn. Het mag dan voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat als men geen asiel aanvraagt in Italië men de Italiaanse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking). De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië, met name dat hij er niet kan leven en dat hij er geen opvang kreeg van de overheid nadat hij door een schip op zee gered werd en zelf stelde dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië, kan dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de Italiaanse autoriteiten tenminste zeven dagen vooral in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien en waarbij zij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië op de luchthaven van Bologna en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie. Betrokkene brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-III-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken en brengt geen gerechtvaardigde redenen aan die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Wat tenslotte een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM betreft bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg – Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italië: Aufnahmebedingungen - Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, last updated 29.12.2015; Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 - Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivee massive de flux migratoires mixtes sur les côtes Italiennes", Commission des migrations, des refuges et des personnes deplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015, UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een grondige analyse van de vermeldde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten

van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor "Dublin-returnees" eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op hebben geen aanspraak kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2013/EE/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten haar niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere Lid-Staat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient er met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië te worden gewezen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties

gesteld kan worden dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Bovendien heeft het EHRM in het arrest A.S. Switzerland (EHRM, 30.06.2015, nr. 39350/13) nogmaals bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om Dublin-transfer naar Italië op te schorten. Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Er dient inzake de situatie van betrokkene echter te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een vergelijkbare situatie. De uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als gezonde meerderjarige man geboren in 1997 niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v. Switzerland op ziet. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Dat de huidige situatie van de opvangstructuren voor asielzoekers in Italië gelijkgesteld dient te worden met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. wordt bovendien op geen enkele wijze aangetoond. Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts een Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een

extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italiën: Aufnahmebedingungen - Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013 & National Country Report: Italy", AIDA, up to date as of January 2015; Italian Council for Refugees (CIR)), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.06.2015 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21).

Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening echter niet aan de orde.

Tijdens een bijkomend gehoor op de DVZ van 11.01.2016 werd aan betrokkene gevaagd of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen. Betrokkene verklaarde daarop dat er geen specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen en dat hij vanuit Italië naar België werd gebracht door de smokkelaar (DVZ, bijkomend gehoor, 11.01.2016, vraag 04). Met betrekking tot deze

verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene derhalve geen specifieke redenen aanbrengt om precies in België asiel aan te vragen buiten het gegeven dat de smokkelaar hem naar België bracht. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat de smokkelaar hem naar België bracht vanuit Italië, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat de smokkelaar hem naar België bracht, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene of door diens smokkelaar kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens een bijkomend gehoor op de DVZ dd 11.01.2016 dat hij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, bijkomend gehoor 11.01.2016, vraag 05). Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen en er zijn evenmin gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er evenmin besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 22§1, art. 22§7 en 13§1 en art. van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

*Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*3*, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggedleid worden naar Italië waar hij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven van Bologna en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie(4)."*

Op 11 januari 2016 nam de gemachtigde tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Op 21 januari 2016 diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Op 22 januari 2016 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) bij arrest nr. 160 641 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend door verzoeker tegen de beslissing van 11 januari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Op 25 januari 2016 werd verzoeker naar Italië verwijderd.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder meent dat verzoeker geen belang meer heeft bij het aanvechten van de bestreden beslissing, nu deze op 25 januari 2016 ten uitvoer werd gelegd en derhalve uit het rechtsverkeer verdwenen is.

Verzoeker stelt evenwel in het verzoekschrift ook na repatriëring naar Italië zijn belang bij onderhavig beroep te behouden. Hij wijst in dat opzicht op het arrest nr. 216.837 van de Raad van State van 13 december 2011 waaruit blijkt dat het belang zeker kan behouden blijven na een repatriëring wanneer de schending van een internationale norm met directe werking wordt ingeroepen. Daarnaast wijst verzoeker op artikel 30, 2 van de Dublin III Verordening en op arrest nr. 138 021 van de Raad van 6 februari 2015, waaruit eveneens blijkt dat een actueel belang na repatriëring kan worden aangenomen indien de vernietiging verzoeker nog een voordeel kan verschaffen.

Artikel 30, 2 van de Dublin III Verordening, dat verzoeker citeert, bepaalt dat: *“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”*

Daarnaast bepaalt artikel 29, 3 van de Dublin III Verordening als volgt: *“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”*

Hieruit blijkt duidelijk dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker een voordeel kan verschaffen. De exceptie van verweerder wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker in zijn verzoekschrift van 21 januari 2016 tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, betoogde dat een verwijdering naar Italië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna verkort het Handvest). In het bijzonder uitte verzoeker zijn vrees dat hij bij terugkeer naar Italië riskeerde dat zijn asielaanvraag niet goed zou kunnen worden behandeld en dat hij, als Dublin-terugkeerder, riskeerde nog minder kans te maken op opvang.

Het vermeende risico op blootstelling aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugkeer naar Italië en de te verwachten gevolgen van de geplande verwijdering naar Italië, werden door de Raad op het moment van de verwijdering onderzocht, evenals de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit prospectief onderzoek werd gevoerd met alle waarborgen voorzien in artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet, met name zoals deze gelden wanneer de Raad uitspraak dient te doen over een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Verzoeker had aldus toegang tot een effectief rechtsmiddel dat een aandachtige, volledige en strikte controle mogelijk maakte van zijn situatie, conform artikel 13 van het EVRM (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015 en GwH 11 juni 2015, 89/2015).

De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 160 641 van 22 januari 2016 dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing en zijn overdracht aan Italië een risico inhouden op een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

4.2 Thans voert verzoeker in een enig middel opnieuw de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“11.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

11.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

11.3. Verzoekende partij zal uitgewezen worden naar Italië, waar zij ontegensprekelijk gevaar loopt om meerdere redenen:

- zij riskeert dat haar asielaanvraag niet goed zal (kunnen) worden behandeld
- Zij riskeert tevens gesanctioneerd te worden in de vorm van nog minder kans op opvang, aangezien zij nu als een 'Dubliner' zal worden beschouwd.

11.4. Bovendien zijn de internationale rapporten die systematische problemen in de Italiaanse asielprocedure aankaarten immers talrijk.

Verzoekende partij heeft tijdens haar Dublin-interview spontaan aangegeven dat zij bezwaar heeft tegen een overname van Italië omdat de Italiaanse instanties vluchtelingen geen of alleszins onvoldoende opvang (kunnen) bieden. Verzoekende partij verliet immers Italië omdat zij geen opvang en geen eten had en gedurende drie dagen op straat leefde in Sicilië.

Verzoekende partij heeft tijdens haar Dublin-interview spontaan aangegeven dat zij in Italië was geweest en dat zij aldaar verstoken bleef van alle hulp. Het is niet omdat verzoekende partij thans wel asiel aanvraag, zij garanties heeft op opvang.

Verzoekende partij meent dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.

11.5. Verzoekende partij wenst dan ook vooreerst te verwijzen naar zeer recente rechtspraak van uw Raad in een quasi identieke situatie:

RvV arrest nr. 134 880 dd. 10.12.14

"Samenvatting door kruispuntmigratie-integratie1

In casu gaat de Raad ma of de gemachtigde de algemene situatie met betrekking tot de opvang-omstandigheden in Italië voor asielzoekers heeft onderzocht in het licht van de specifieke situatie van verzoekers, met name hun individuele omstandigheden, in het bijzonder in het licht van hun minderjarige dochter. De Raad heeft hierbij bijzonder oog voor de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel.

in de zaak Tarakhel oordeelde het EHRM dat hoewel de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië niet vergelijkbaar zijn met de schrijnende opvangomstandigheden in Griekenland en dus niet voldoende ernstig zijn om alle overdrachten naar Italië te schorsen, er op basis van de beschikbare informatie ernstige twijfels zijn over de huidige capaciteit van het Italiaanse opvangsysteem. De mogelijkheid dat een betekenisvol aantal asielzoekers, bij overdracht aan Italië, zonder opvang komt te staan of wordt opgevangen in overbevolkte voorzieningen zonder enige privacy of zelfs in ongezonde of gewelddadige omstandigheden, kan volgens het Hof niet zomaar worden afgewezen als ongegrond (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par: 115 en 120).

Het EHRM baseert zich voor deze stelling op de eerder vermelde UNHCR aanbevelingen van juli 2013 en het rapport van de Commissaris van de Mensenrechten van de Raad van Europa van 18 september 2012 alsook in zeer belangrijke mate op het rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR van oktober 2013. Het EHRM stipt aan dat er slechts 8000 opvangplaatsen beschikbaar zijn in de CARA-centra met wachtlijsten die zo lang zijn dat de meerderheid van asielzoekers geen realistisch vooruitzicht heeft op toegang tot opvang. Met betrekking tot SPRAR- opvangplaatsen, stelt het Hof vast dat er 4800 plaatsen beschikbaar zijn en 5000 personen op een wachtlijst staan. Zo zijn er in Rome 1300 plaatsen in het SPRAR met een wachtlijst van 1000 personen. In Milaan zijn er slechts 400 plaatsen en zouden gezinnen systematisch worden opgesplitst. Hoewel in september 2013 werd beslist om de capaciteit van het SPRAR-netwerk uit te breiden tot 16.000 plaatsen, stelt het EHRM op 4 november 2014 vast dat enkel 1.230 plaatsen werden gecreëerd waardoor het totaal aan SPRAR opvangplaatsen op 9.630 komt. Tenslotte stelt het Hof vast dat er een grote discrepantie bestaat tussen het aantal asielaanvragen ingediend in 2013, dat op 15 juni 2013 een totaal van 14.184 asielaanvragen betrof, en het aantal opvangplaatsen in het SPRAR netwerk, met name 9.360 plaatsen. Zelfs in combinatie met de CARA opvangplaatsen zou de Italiaanse overheid, gezien het aantal asielaanvragen in 2013 en de bestaande wachtlijsten, niet in staat zijn om het grootste deel van de vraag om opvang, laat staan de gehele vraag om opvang, te absorberen (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 108-110 en 115).

In het kader van deze algemene problematiek van opvangcapaciteit, oordeelde het EHRM dat een aantal concrete waarborgen moet worden verkregen over de opvang van minderjarige asielzoekende kinderen, ongeacht of zij begeleid worden door hun ouders.

Het EHRM stelt dat het aan de Zwitserse overheden toekomt om de nodige waarborgen van de Italiaanse overheden te verkrijgen dat bij aankomst in Italië, ten eerste, het betrokken gezin zal worden opgevangen in voorzieningen en omstandigheden aangepast aan de leeftijd van de kinderen, en dat, ten tweede, de familie bijeen zal kunnen blijven. Hoewel de Italiaanse overheid te kennen geeft dat gezinnen met kinderen als een bijzonder kwetsbare categorie worden beschouwd en normaal worden opgevangen in het SPRAR-netwerk, met waarborgen van opvang, voedsel, gezondheidszorg e.a., stelt het Hof vast dat er geen verdere details worden gegeven over de specifieke omstandigheden waarin de verzoekers zullen worden opgevangen. In afwezigheid van specifieke en betrouwbare informatie met betrekking tot de specifieke opvangvoorziening, de materiële opvangomstandigheden en het behoud van de eenheid van het gezin, meent het Hof dat de Zwitserse overheden niet over voldoende waarborgen beschikken dat de verzoekers, bij overdracht naar Italië, zullen worden opgevangen op een wijze aangepast aan de leeftijd van de kinderen. Een overdracht zonder eerst deze individuele waarborgen te hebben ontvangen van de Italiaanse overheden, zou een schending betreffen van artikel 3 EVRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 120-122).

De Raad kan in casu enkel vaststellen dat de gemachtigde louter op zeer algemene wijze de opvangmogelijkheden in Italië heeft beoordeeld, waarna hij besluit dat in "de meeste gevallen" opvang kan worden gevonden in een CARA-centrum. Ook in haar nota beperkt de verwerende partij zich tot zeer algemene stellingen.

De Raad wijst op het herhaaldelijk en zeer voorwaardelijk woordgebruik in het NOAS-rapport van 2011 ("supposed to" en "usually") en op het feit dat in 2011 reeds door NO AS werd aangestipt dat de grote toestroom aan asielzoekers uitdagingen geeft met betrekking tot de opvangcapaciteit. Het is juist deze opvangcapaciteit die het EHRM in de zaak Tarakhel op basis van recente landeninformatie ernstig in twijfel trekt. Daardoor besluit het Hof dat de mogelijkheid dat een betekenisvol aantal asielzoekers, bij overdracht aan Italië, zonder opvang komt te staan of wordt opgevangen in overbevolkte voorzieningen zonder enige privacy of zelfs in ongezonde of gewelddadige omstandigheden, niet ongegrond is.

Verder blijkt niet dat de gemachtigde concreet oog heeft gehad voor het belang van het aanwezige minderjarige kind. De dubbele kwetsbaarheid van de dochter, als asielzoekster en als kind, en haar specifieke noden blijken geen essentiële overweging, minstens een overweging, te hebben gevormd in de besluitvorming. Zodoende is niet concreet nagegaan of verzoekers zullen worden opgevangen in voorzieningen en omstandigheden aangepast aan de leeftijd van hun minderjarige dochter en of het betrokken gezin bijeen zal kunnen blijven.

Hoewel de gemachtigde in de bestreden beslissingen stelt dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoekers zodat -indien nodig - aangepaste opvang kan worden voorzien, stelt de Raad vast dat er hierdoor niet voldoende wordt gegarandeerd dat er een opvang wordt voorzien die aangepast is aan de leeftijd van de minderjarige dochter en waarbij het behoud van de eenheid van het gezin van verzoekers wordt verzekerd. Er worden geen details gegeven over de specifieke omstandigheden waarin verzoekers zullen worden opgevangen die verzoekers heden op nuttige wijze kunnen aanvechten.

Daarbij moet worden aangestipt dat de bestreden beslissingen werden genomen naar aanleiding van een stilzwijgend akkoord met de Italiaanse overheden inzake de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvragen van verzoekers. De gemachtigde heeft derhalve heden geen enkele uitdrukkelijke waarborg omtrent de specifieke opvangvoorzieningen voor verzoekers, de materiële opvangomstandigheden en het behoud van de eenheid van het gezin in het licht van de specifieke noden en de kwetsbaarheid van verzoekers' minderjarige asielzoekende dochter.

De verwerende partij moet, gezien de problematische opvangsituatie in Italië, individuele garanties geven aan de verzoekende partij omtrent de specifieke opvangvoorzieningen.

In casu motiveert verwerende partij 'dat tenminste zeven dagen op voorhand de Italiaanse autoriteiten zullen worden in kennis gesteld van een overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.'

De Italiaanse instanties erkenden op 15 oktober 2015 de terugname van verzoekende partij. Zij lieten aan verwerende partij weten dat verzoekende partij 'terug mag geleid worden naar de luchthaven van Bologna en waar zij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie'.

Verwerende partij gaat er met andere woorden vanuit dat verzoekende partij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn op opvang. Als de Italiaanse autoriteiten zelf aangeven dat verzoekende partij zich maar moet aanbieden bij de grenspolitie, zonder dat verzoekende partij daadwerkelijk een opvangplaats wordt toegewezen, zullen de Belgische instanties daarvan niet op de hoogte zijn. Welke garantie heeft verzoekende partij dat zij wel degelijk zal opgevangen worden door de Italiaanse instanties?

Uw Raad oordeelde recent nog dat 'het zich moeten aanbieden bij de grenspolitie' geen enkele garantie bied op opvang. Verwerende partij kon volgens uw Raad geen garanties geven en vernietigde de Dublinbeslissing naar Italië.

CCE Arrest nr. 158 146 in de zaak 177/506/111 dd. 10.12.2015

Le Conseil observe que dans son courrier du 26 juin 2015, la partie défenderesse a sollicité auprès des autorités Italiennes des informations concernant les aspects concrets du transfert devant avoir lieu dans le cadre de la prise en charge de la partie requérante et que dans leur réponse du même jour, les autorités Italiennes prient les autorités belges « de pourvoir au transfert du dit étranger; près de l'Aéroport de Minaio Matpensa (VA) et de [leur] communiquer la date d'arrivée de la personne intéressée en Italië, pourvue de laissez-passer, avec au moins sept jours d'avance », précisant que « l'arrivée de l'intéressé en Italië ne devra pas avoir lieu après 14h00 dans l'après-midi (à partir du lundi jusqu'au jeudi) » et leur demandant « d'informer l'intéressée que, lors de son arrivée en Italie, il doit immédiatement se présenter à l'« Ufficio di Polizia di frontiera » près de l'aéroport ». Le Conseil constate que cet échange d'informations entre la Belgique et l'Italie ne concerne pas les garanties d'accueil de la partie requérante en termes de logement et que contrairement à ce que soutient la partie défenderesse dans sa note d'observations, ces informations ne constituent pas en soi une telle garantie. Verzoekende partij meent dat bovenstaande rechtstreeks van toepassing is voor haar. Verwerende II.7. Verwerende partij somt vooreerst een resem aan tekortkomingen op over de Italiaanse asielprocedure en de Italiaanse opvangvoorzieningen om daarna te stellen dat 'er wel opvang zal voorzien worden'.

Verwerende partij baseert zich in de thans bestreden beslissing op een AIDA-rapport (update tot 30.04.2015) om te stellen dat de inspanningen van de Italiaanse instanties vruchten afwerpen. Zo zouden de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Het SPRAR-netwerk zou tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen. Volgens verwerende partij zou het Italiaanse opvangnetwerk in september 2015 een totale capaciteit van 98.314 plaatsen gehad hebben.

Nochtans leert de actuele situatie dat in september 2015 130.000 vluchtelingen toekwamen aan de Italiaanse kust². Zelfs met de buitengewone inspanningen van de Italiaanse asielinstanties kan niet ernstig voorgehouden worden dat verzoekende partij een garantie heeft op opvang. Bovendien mag niet voorbij gegaan worden aan het feit dat verzoekende partij reeds twee weken in Italië op straat diende te leven omdat zij geen toegang had tot opvang, noch eten.

Verzoekende partij stelt zich dan ook ernstige vragen bij de garantie van verwerende partij met betrekking tot opvang.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar het RvV-arrest nr. 138 942 van 20 februari 2015. Volgens uw Raad mag verwerende partij er dan ook niet zonder meer van uitgaan dat verzoekende partij de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen:

Vit de door verzoeker bijgebrachte rapporten, waarnaar wordt verwezen in het Nederlands, blijkt dat er nog steeds asielzoekers zijn die in Italië in moeilijke omstandigheden terecht komen, zonder opvang. Het feit dat het UNHCR nog niet heeft geadviseerd tegen overdrachten naar Italië doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. De Raad is dan ook van oordeel dat de verwerende partij, in het licht van de informatie die nog overblijft gelet op het hetgeen gesteld werd onder punt 2.3.2.4.1., deze verklaringen niet zonder meer ken afdoen om er vervolgens van uit te gaan dat verzoeker de door de wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. In de geschetste omstandigheden komt het prima facie aan de verwerende partij toe om zich ervan te vergewissen dit risico, dat een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou kunnen brengen, terdege te onderzoeken.

Mede gelet op de onderdelen van de bestreden beslissing die wegens het hanteren Van een niet-officiële taal van België niet in aanmerking worden genomen, ken in casu, gelet op de door verzoeker bijgebrachte informatie, er niet zonder meer van worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen, Gelet op het rigoureuze en

individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat. '

Verwerende partij stelt bovendien dat de Italiaanse instanties zelfs opvangcentra zouden hebben voor immigranten en voor asielzoekers. Dat zelfs zij die geen asielaanvragen opgevangen zouden worden. Nochtans blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat dit niet het geval was. Zij moest immers de eerste nacht nadat zij gered werd uit de zee in een kerk slapen en daarna overleefde zij op straat. Waaruit wel degelijk blijkt dat de verhoogde instroom een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers.

Ten overvloede wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar enkele recente UDN-arresten van de CCE dd. 28 april 2015 (CCE nr. 144 367 en CCE nr. 144 400) waarin de Dublin-beslissing geschorst

werd, aangezien er onvoldoende garanties waren op opvang. Deze beslissingen zijn dan ook integraal van toepassing op verzoekende partij.

Nog recentere arresten van uw Raad argumenteerden terecht als volgt: - RvV-arrest nr. 148 253 dd. 22 juni 2015:

De verzoekende partij stelt dat uit de laatste rapporten geenszins blijkt dat de opvangomstandigheden in Italië aan de Europese standaarden voldoen, dat zeker gezien de massale toestroom aan migranten er een gebrek aan opvangcapaciteiten heerst, dat haar verwijdering naar Italië dan ook een duidelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Arrêt CCE n° 153 160 dd. 23 september 2015 (zaak 170 815 / III):

Le Conseil observe, par ailleurs, que si les parties en présence ont manifestement une lecture différente des informations soumises à son appréciation, il ressort toutefois de celles-ci que, malgré les mesures mises en œuvre par les autorités Italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités Italiennes - lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités morales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées -, le temps de l'examen de la demande d asile, la circonstance que la situation de l'Italie n'est pas comparable & celle de la Grèce telle qu' examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision, ne permet pas d'énervé ce constat.

43 En l'occurrence au vu des diverses informations sus-évoquées, dont disposait la partie défenderesse, et en l'absence, de surcroît, de toute réaction des autorités Italiennes a demandé prise en charge oui leur a été adressée, le Conseil estime qu'il lui appartenait, à tout le moins, d'examiner le risque invoqué par la partie requérante en tenant compte des éléments les plus actuels par elle invoqués.

A cet égard, il n'apparaît pas que les rappels jurisprudentiels faits par la partie défenderesse, dans la (...)) «ainsi que le simple constat que la requérante ne présentera pas une (...) aggravée, suffise à considérer que la partie défenderesse n'a pas manqué à cette sagesse et.a, compte tenu de ce qui précède, notamment les conséquences de l'aduel afflux massif de demandeurs d'asile en Italie, invoqué par la partie requérante en termes de plaidâmes, rappelle dans le mémoire de synthèse, et non conteste par la partie défenderesse.

Arrêt CCE n° 153 580 dd. 29 septembre 2015 (zaak 178 187/111):

2,3,2.2.2. En l'espèce, le Conseil souligne qu'il peut être tiré comme enseignement des arrêts récents de la Cour européenne des droits de l'homme que si la situation de l'Italie ne peut en rien être comparée à celle de la Grèce, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive y prévalant, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III soient prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées (Cour EDH, A novembre 2014, Tarakhel v. Suisse ; Cour EDH. 5 février 2015, A. M. E. y. Pays-Bas ; Cour EDH, 30 juin 2015 ; A.S. v. Suisse).

D'une part le Conseil constate qu'il ressort des informations les plus récentes examinées par la partie défenderesse, à savoir le rapport AIDA de janvier 2015 et un bref complément d'information d'avril 2015, que l'Italie prend des mesures pour répondre aux déficiences de son système d'accueil des demandeurs d'asile, notamment la mise en place de structures spécifiques pour les demandeurs d'asile renvoyés en Italie sur base du Règlement Dublin III grâce aux fonds ERF, La partie défenderesse avance également dans la décision attaquée, que les demandeurs d'asile faisant l'objet d'un transfert dit de Dublin base sur un projet FER sont accueillis par des ONG lors de leur arrivée dans un aéroport et dirigés vers des centres d'accueil en tenant compte de leur situation personnelle. Néanmoins, il apparaît à la lecture de ces informations, qu'il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités Italiennes - lui offrant ainsi un abri-, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées -, le temps de l'examen de la demande d'asile. La décision attaquée indique d'ailleurs que les demandeurs faisant l'objet d'un transfert Dublin peuvent avoir un accès plus limité au système d'accueil Italien,

D'autre part, le Conseil fait valoir en termes de requête que la partie défenderesse n'a pas tenu compte de l'afflux massif de réfugiés en Italie ces derniers mois et « qu'en date du 22 septembre 2015, soit le 22 septembre 2015, soit le jour de la prise de la décision attaquée, les Ministres de l'Intérieur de l'Union Européenne sont parvenus à un accord au sujet de l'accueil de 120.000 migrants. Ce même accord prévoit que 66.000 réfugiés seront « relocalisés à partir de la Grèce et de l'Italie dans toute l'Union

Européenne» (pièce 3). Il est évident que les termes de cet accord étaient en préparation depuis plusieurs semaines (pièce 4) et que plusieurs réunions européennes avaient déjà eu lieu afin de tenter de parvenir à un accord concernant la « crise des réfugiés » ».

Au vu de l'ensemble des éléments du dossier administratif et des pièces de procédures, il n'apparaît pas que les rappels jurisprudentiels faits par la partie défenderesse, dans la décision attaquée, ainsi que le simple constat que le requérant ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée, suffise à considérer que la partie défenderesse se soit soumise à un examen rigoureux des éléments de la cause au regard de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme et ce, compte tenu de ce qui précède, notamment les conséquences de l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Italie, invoque par la partie requérante, et non conteste par la partie défenderesse. La circonstance que les Etats membres n'aient pas décidé de suspendre l'application du Règlement de Dublin III, même temporairement ou en faveur de quelque pays, n'est pas de nature à pallier à ce défaut d'examen consciencieux.

Arrest RvV nr. 156.249 van 9 november 2015 (zaak 179 987 / II)

(...)

Ook de Raad stelde dus reeds meermaals niet overtuigd te zijn van de opvangmogelijkheden in Italië. Verwerende partij had verschillende bronnen onderzocht om te komen tot de thans bestreden beslissing. Uw Raad wijst erop dat verwerende partij geen rekening houdt met de impact van de massale toestroom van vluchtelingen naar Italië in 2015. Ook Duitse rechtspraak oordeelt dat er geen garanties zijn dat er in Italië opvang conform de menselijke waardigheid wordt geboden. Verzoekende partij kan zich dus moeilijk inbeelden dat de garantie die er op 9 november 2015 (RvV nr. 156.249) niet was er thans wel zou zijn. Bovendien lijkt de transfer van verzoekende partij naar Italië ook haaks te staan op het spreidingsplan dat thans in de EU werd overeengekomen. (stuk 2) Enerzijds aanvaardt men dat er vluchtelingen van uit Italië moeten worden geherlocaliseerd in de EU met het oog op een faire spreiding, anderzijds zou verzoekende partij dan weer naar Italië worden teruggestuurd.

Verzoekende partij meent dat ook zij geen garantie heeft op opvang, hetgeen eveneens een schending van artikel 3 EVRM constitueert.

11.9. Maar er is meer. Ingevolge het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin gesteld wordt dat de asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid, dient verwerende partij garanties te geven aan de Dubliner.

Verwerende partij lijkt van mening te zijn dat, aangezien verzoekende partij een alleenstaande meerderjarige man is zonder gezin, er geen schending van artikel 3 EVRM lijkt te bestaan bij een terugkeer naar Italië. Verwerende partij meent tevens dat verzoekende partij geen specifieke kwetsbaarheden heeft aangetoond die een terugkeer naar Italië zouden kunnen beletten.

Nochtans dient verwerende partij ook garanties te geven aan asielzoekers zonder specifieke kwetsbaarheden.

Zo oordeelde Uw Raad in arrest nr. 153 160 dd. 23 september 2015 en arrest nr. 156.249 dd. 9 november 2015 dat de eenvoudige vaststelling dat de asielzoeker niet specifiek de indruk wekte kwetsbaar te zijn, niet voldoende is om de overheid te ontslaan van de noodzaak om het risico dat de asielzoeker zou lopen bij een terugkeer naar Italië te onderzoeken. Daarbij moet de overheid rekening houden met de meest actuele elementen. Uit de thans bestreden beslissing blijkt niet dat met actuele informatie werd rekening gehouden door verwerende partij, terwijl het voorde verwerende partij zelfs in het algemeen genomen toch niet onbekend mocht zijn dat de instroom van asielzoekers massaal bleef toenemen na de publicatie van het AIDA-rapport. In casu heeft verzoekende partij dan nog aan de lijve ondervonden dat zij verstoken bleef van adequate hulp. Verzoekende partij heeft dit eveneens verklaard tijdens haar Dublin interview. Ook dit legt verwerende partij naast zich neer.

11.10. Het AIDA-rapport dd. januari 2015 (zie administratief dossier verwerende partij) maakt ook gewag van sancties voor 'Dubliners' - p. 30-31,54 en 59

"The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy is in relation to the reception system, which is, however, a problem for all asylum seekers.

The issue of Dublin returnees was addressed in 2013 by the Swiss Refugee Council, which stressed the concern for the reception system conditions affecting asylum seekers, refugees and those granted status on the basis of humanitarian grounds sent back to Italy According to the Swiss Refugee Council, considering the number of Dublin transfers ordered towards Italy (3000 out of 3551 of the total amount of the transfers ordered by Switzerland),

deep concern emerges from the lack of "sufficient reception places" and from the difficulty of access to accommodation centres, to social services or other assistance, and to the labour market as well⁷⁴, criticism, which affects all the Dublin Returnees in Italy in the same manner⁷⁵. Furthermore, another case against a transfer to Italy decided by the Swiss authorities was lodged before the European Court of Human Rights (Tarakhel v. Switzerland). On the 4th November 2014 the ECtHR released the judgment. ⁷⁶"

EN

"For sure, problems arise concerning the reception system in Italy. As CIR emphasized in its "Dubliners Project reports", Dublin returnees may have, in practice, more limited access to reception facilities than other asylum-seekers mainly due to the fact that the asylum procedure of a number of those transferred to Italy has already been concluded. Therefore, they are no longer considered asylum-seekers and they should lose, by law, their right to be accommodated in CARA structure. 77 For the beneficiaries of international protection or of humanitarian status, the possibility to be accommodated in SPRAR centres exists, but the number of places is limited. In addition, if these persons have already been accommodated in one of these centres they cannot be housed there again.

However, in order to improve the reception conditions of Dubliners some initiatives have been adopted. From 2011 the Italian Ministry of Interior, through the European Refugee Fund, has financed some specific projects⁷⁸ for the provision of reception, information and legal assistance nearby the main airports where Dublin returnees arrive (Venice, Milan, Rome, Bologna, and Bari). These projects are addressed to either all the Dublin returnees or to vulnerable categories among Dubliners.

These projects are addressed to asylum seekers under the Dublin procedure, while beneficiaries of subsidiary protection are admitted only after a specific authorisation issued by the Ministry of Interior.

Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the individual situation (vulnerable or 'ordinary' categories). Nevertheless, the problem remains that the capacity within reception centres is not sufficient and the projects are limited in terms of timeframe. Generally speaking these projects have a one duration. "

EN

"With regards to Dublin returnees in the last years temporary reception systems have been established to host persons transferred to Italy on the basis of the Dublin Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found.

These temporary reception structures have been set up thanks to targeted projects financed by the Italian Ministry of Interior through the European Refugee Fund. These EU projects started in 2012²⁰² and they are not usually automatically prolonged. Each year a new call for proposals is launched for a further period of one year or more.

At the present 11 centres for the reception of Dublin Returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. They can accommodate a total of 443 Dublin Returnees. CIR used to run an accommodation facility - the "Locanda Dublino" - in Venice, with a capacity of 40 places.

The places available are still not sufficient to accommodate all migrants and asylum seekers, therefore CARA or CPSA are often overcrowded."

Het hoeft geen betoog dat dit op gespannen voet staat met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

In die zin schendt de bestreden beslissing ook het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert immers dat de beslissing gefundeerd moet zijn op zorgvuldige feitengaring.

Verwerende partij rept met geen woord over de overbevolking, slechte omstandigheden en duur van de opvang.

11.11. Meer bepaald wat betreft de specifieke opvang georganiseerd voor Dublin-terugkeerders. Verzoekende partij wenst te verwijzen naar het AIDA-rapport³. Op p. 54-55 staat duidelijk te lezen:

"The second scenario refers to those Dublin cases to whom were issued transfer orders from other Member States and, as a consequence, were sent back to Italy. Within this broader category, another distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while they were in Italy or not. If returnees (asylum seekers, beneficiaries of international protection or of a permit of stay for humanitarian reasons) had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres. Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is - in most of the cases - too long. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin II Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found.

Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund. At present, 11 centres for the reception of Dublin Returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. 183 They can accommodate a total of 443 Dublin Returnees, who

are accommodated for a short/medium period on a turnover basis. Until 30th June 2014, CIR managed an accommodation facility - the "Locanda Dublino" - in Venice, with a capacity of 40 places. "

Ten eerste lijken 443 plaatsen zwaar onvoldoende, gezien het aantal personen dat naar Italië terugkeert. De meest recente gegevens die kunnen teruggevonden worden, dateren al van 2012. Maar Italië kreeg toen 12 358 aanvragen tot over/terugname. En in hetzelfde jaar transfereerde Zwitserland alleen al 2 981 personen naar Italië; Duitsland 562 personen en Zweden 350 personen⁴.

Met alle personen die thans aankomen via boot (<http://www.un.org/apps/news/story.asp?NewsID=51113#>. Vdc_D7fosd V; <https://www.opensocietyfoundations.org/voices/how-fix-italys-migrant-reception-centers> & <http://www.mediciperidiritiumani.org/en/cara-of-mineo-reception-model-incompatible-with-personal-dignity/>), lijkt het onmogelijk dat de situatie veel veranderd is sinds 2012.

Ofwel blijven de personen daar en zullen de centra snel volzet zijn. Ofwel moeten de betrokkenen deze centrum na bepaalde tijd verlaten. Deze tweede optie blijkt ook duidelijk uit deze paragraaf van het AIDA- rapport: personen mogen enkel blijven tot hun "juridical situation is defined" en er niets wordt gezegd waar de asielzoekers daarna naartoe moeten. De opvang van verzoekende partij - als die er al zal zijn, want in het verleden was dit niet het geval - zal met andere woorden maar tijdelijk zijn.

11.12. Nochtans wordt het probleem van overbevolking en het probleem van opvang wel degelijk aangekaart door de media en het UNHCR. Het UNHCR wordt door verwerende partij immers aanzien als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit. Het artikel van het UNHCR dd. 6 mei 2015 - *italy reception centres under strain as thousands rescued at sea* (<http://www.unhcr.org/554a075a6.html>) (Cfr. administratief dossier), stelt letterlijk dat de condities in de opvangcentra variëren en alle centra volzet zijn. Er heerst een gebrek aan financiële middelen en personeel. Verwerende partij stelt dat dit niet wil zeggen dat Italië de massale toestroom van vluchtelingen niet zou aankunnen. Italië zou volgens verwerende partij nog steeds voldoen aan haar verplichtingen tot opvang door de asielzoekers te verplaatsen naar het vasteland. Echter volgens het UNHCR zal er een blijvende stroom aan vluchtelingen komen.

Het UNHCR uit immers haar bezorgdheid over de bestaande opvangcapaciteiten aangezien de vluchtelingen in grote getale blijven toestromen via de Balkanlanden⁵. Ook Italië blijft hier niet van gespaard. In september 2015 werden in Italië het meest aantal vluchtelingen geteld, namelijk 130 000.

Ook al stuurt Italië haar vluchtelingen thans door naar het vasteland, kan verwerende partij onmogelijk volhouden dat er voor verzoekende partij voldoende garantie is op adequate opvang.

Verwerende partij stelt bovendien dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werden, maar dat dit slechts tijdelijk zou zijn. Verzoekende partij zou niet kunnen aantonen dat zij geen recht zou hebben op dit Fonds, noch kan verwerende partij aantonen dat verzoekende partij wel effectief zou kunnen genieten van dit fonds. Zeker gezien het heersend te kort aan financiële middelen en het gebrek aan opvangplaats. Verzoekende partij heeft geen garantie op opvang.

Het is immers duidelijk dat Italië de toevlucht aan vluchtelingen niet langer kan bolwerken. Ook Italië zelf heeft te kennen gegeven dat zij niet alle asielaanvragen kunnen afhandelen⁶.

Ook de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, de heer Theo Francken, heeft erkend dat Italië de toevlucht aan asielzoekers onmogelijk alleen kan opvangen en dat Italië de hulp van de andere EU-landen moet aanvaarden (Cf. Stuk 3: artikel 7 dd. 7 mei 2015), doch thans dreigt verzoekende partij ook teruggestuurd te worden.

Thans werd er dan wel een spreidingsplan overeengekomen, doch de situatie in Italië is er hierdoor niet onmiddellijk op verbeterd. Integendeel.

Hoewel er niet veel recente publicaties van internationale organisaties over Italië zijn, kan er in artikels in de pers toch meer en meer gelezen worden dat de omstandigheden waarin asielzoekers in Italië onthaald worden steeds moeilijker worden.

Cf. "How to Fix Italy's Migrant Reception Centers" (stuk 5):

"While carrying out its activities, the MEDU team—made up of a coordinator; a psychiatrist, a psychologist, and a cultural mediator— observed significant problems which, in the majority of cases, are intrinsic to this reception model. The center at Mineo is overcrowded (it hosts between 3,200 and 4,000 persons against a maximum capacity of 2,000) and remotely located. There are waiting times of up to 18 months to complete the process for the recognition of international protection, rather than the 35 days mandated by law. Asylum seekers are not enrolled with the National Health Service (in contrast to Italian norms), nor supplied access to psychological or legal support services. Degradation, lawlessness, and episodes of violence are the norm.

All of these conditions have a deleterious effect on the wellbeing of the migrants. Amid such conditions, the relationship that develops between facility employees and the migrants hosted there is severely imbalanced. Asylum seekers are forced into passive, dependent roles, and the CARA's size makes it difficult to identify and care for people with mental disorders and trauma. These types of guests, who

make up a large portion of the CARA's population, require an approach centered on the individual asylum seeker and his or her personal needs. "

Cf. "CARA of Mineo: a reception model incompatible with personal dignity" (doctors for human rights - Italy) (stuk 6):

"Since November 2014, a MEDU team has been operative inside the CARA of Mineo every week, collecting testimonies and providing medical and psychiatric assistance to asylum seekers who are victims of torture and inhuman and degrading treatments. This presence is part of the project "ON.TO: Stop the torture of refugees along the migratory route from Sub-Saharan countries to North Africa." While carrying out its activities, the MEDU team - made up of a coordinator, a psychiatrist, a psychologist, and a cultural mediator - has observed many significant problems which, in the majority of cases, are intrinsic to this reception model based on a macro-structure hosting from 3,200 to 4,000 people.

Overcrowding. Remoteness of the center with respect to the surrounding area. Waiting times of up to 18 months to complete the process for the recognition of international protection (compared with 35 days provided for by law). Failure to enroll asylum seekers to the National Health Service (in contrast to applicable norms). Failure to supply access to psychological and legal support services. Degradation, lawlessness, and episodes of violence, which are difficult to manage and control, as also stated by the Police Forces. These are some of the most serious problems detected by MEDU in the CARA of Mineo and illustrated and presented to the Parliamentary Commission. "

11.13. De bestreden beslissing motiveert evenmin omtrent de problemen die asielzoekers in Italië kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat.

Nochtans is dit manifest in strijd met de UNHCR guidelines. Cf. UNHCR's Recommendations as Regards Harmonisation of Reception Standards for Asylum Seekers in the European Union, stuk 4, p. 7-8 <http://www.proasvl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:

(ii) Information and legal advice

Asylum seekers are usually unaware of administrative procedures of the country where they seek asylum and may therefore not be able to invoke procedural rights correctly. For asylum seekers applying at entry points, the first interview usually takes place at the airport or at the border zone, and most of the applicants await the decision on the admissibility of their application in that location. Whether asylum seekers submit their claims after entering the country or immediately upon arrival, they need access to basic information about the asylum procedure, including access to interpretation facilities, as well as basic legal counselling.

♦ Asylum seekers should have access to legal counselling already at the beginning of the asylum procedure to ensure the effectiveness of the protection system.¹⁷

♦ Asylum seekers should be informed in writing and without delay of the practical arrangements for their reception and of other useful information concerning the asylum procedure (interviews, supporting documentation, appeal possibility, access to legal aid, etc.). They should in particular be made aware of how the procedure works and what their rights and obligations are. information leaflets should be in a language and in terms understandable to asylum seekers, preferably in their own language.¹⁸ The authorities should share any other relevant information with asylum seekers.

Ook het fameuze AIDA-rapport, waar verwerende partij graag naar verwijst, vermeldt het volgende met betrekking tot de bijstand van een advocaat in het algemeen (p. 24):

(...)

Opnieuw trekt verwerende partij dus de verkeerde conclusies en schendt zij bijgevolg de materiële motiveringsverplichting en, maar bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij heeft geen mogelijkheid gehad om bijstand van een advocaat te verkrijgen in Italië.

11.14. Onderhavige procedure in UDN wordt thans gevoerd omdat verzoekende partij er alle vertrouwen in heeft dat haar asielprocedure in België op een degelijke wijze zal worden gevoerd.

Bovendien rust deze overdracht op een tacit agreement.

In dat geval voorziet de Dublin III-verordening, artikel 25.2 het volgende:

"Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van een maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst."

Nochtans blijkt uit bovenstaande dat dit absoluut niet verzekerd is en nog minder in het geval men een teruggestuurde 'Dubliner' is (cf. 11.1.8.). Uw Raad bevestigde dit laatste reeds expliciet in de arresten dd. 22 juni 2015 nr. 148 253 en dd. 29 september 2015 in UDN-arrest 153 580).

11.15. Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dd. 21 december 2011 (overweging 106) immers het volgende:

"Artikel 4 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de 'verantwoordelijke lidstaat' in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de

tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (...)" Op basis van bovenvermelde rapporten had verwerende partij nooit de bestreden beslissing mogen nemen. Hoe dan ook beschikt verzoekende partij als asielzoeker over meer zekerheden in België dan Italië.

11.16. Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden (slechte toegang tot de rechter en advocaat, slechte opvangomstandigheden) waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn. Het spreekt immers voor zich dat een combinatie van deze elementen een schending van artikel 3 EVRM (en daarmee tevens artikel 4 van het EU-handvest) vormt dat voorziet dat niemand mag worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Uw Raad was hieromtrent reeds herhaaldelijk zeer duidelijk (dd. 22 juni 2015 in UDN-arrest nr. 148 253, dd. 23 september 2015 in annulatiearrest 153 160, RvV arrest 147 792, dd. 29 september 2015 in UDN-arrest 153 580 en RvV arrest 156 249 dd. 9 november 2015).

De raad was van oordeel dat er niet zonder meer kan worden uitgegaan dat de verzoeker, gelet op het gebrek aan opvangcapaciteiten en de enorme toestroom aan vluchtelingen, de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij heden loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, was Uw Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek niet volstond. Quod in casu.

Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Italië uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij lijkt enerzijds wel te erkennen dat er problemen in Italië zijn en lijkt ze, zoals het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 stelde, dus niet onkundig te zijn van de tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure. Verwerende partij citeert immers zelf talloze rapporten die deze problematiek aankaarten.

Anderzijds durft zij het dan wel aan om zich expliciet op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten aanzien van Italië.

11.17. Verwerende partij citeert vele rapporten, doch trekt niet de juiste conclusies.

Er mag in deze echter aan een aantal zaken niet worden voorbijgegaan:

- Verzoekende partij heeft haar vrees -beknopt zoals het Dublin- interview het vereist- uiteengezet. Verzoekende partij heeft spontaan toegegeven in Italië te zijn geweest, maar was vreesde aldaar op straat te moeten leven, zoals andere kandidaat- vluchtelingen die zij tegenkwam. Verwerende partij negeert simpelweg de asielaanvraag van verzoekende partij en stelt dat verzoekende partij geen gegronde problemen omtrent opvang kan aangeven omdat zij had nagelaten asiel aan te vragen.

- Italië is een probleemland. Ten bewijze hiervan de rapporten hierboven vermeld.

- Verwerende partij lijkt het volkomen normaal te vinden dat een Italiaanse asielzoeker slechts recht op bijstand van een advocaat heeft nadat een asielbeslissing werd genomen, terwijl dit in strijd is met de UNHCR guidelines. In die zin werden tevens de materiële motiveringsverplichting. Een asielzoeker moet immers informatie hebben over de Italiaanse asielprocedure en toegang hebben tot een advocaat (waardoor gratis bijstand vanaf het begin moet worden voorzien). Zij heeft nooit toegang gekregen tot een advocaat. Verzoekende partij stelt zich op het standpunt dat de onzekerheid die voortvloeit uit een gebrek aan adequate informatie omtrent de Italiaanse asielprocedure tevens een schending van artikel 3 EVRM kan vormen.

- Ook uit het recente AIDA-rapport blijkt duidelijk dat opvang absoluut niet verzekerd is en nog minder verzekerd is als men 'teruggebracht' wordt op basis van de Dublinverordening. Ook hier geeft de bestreden beslissing geen realistisch beeld weer. Dit laatste vormt overduidelijk een schending van de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel in en constitueert opnieuw een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM."

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn vrees dat hij bij terugkeer naar Italië riskeert dat zijn asielaanvraag niet goed zal kunnen worden behandeld en dat hij, als Dublin-terugkeerder, riskeert nog minder kans te maken op opvang. Verzoeker wijst erop dat uit diverse rapporten een toestroom aan migranten blijkt in Italië die het opvangsysteem zwaar onder druk zet en meent dat de gemachtigde gezien deze problematische opvangsituatie ertoe gehouden was verzoeker individuele garanties omtrent de specifieke opvangvoorzieningen te geven. Verzoeker stelt dat hij voor zijn aankomst in België reeds twee weken in Italië op straat diende te leven omdat hij geen toegang tot opvang had, noch

eten. Ten slotte stelt verzoeker als asielzoeker in Italië slechts een gebrekkige juridische bijstand en toegang tot de rechter te zullen kunnen genieten.

De Raad stelt vast dat het enige middel dat heden voorligt, derhalve dezelfde inhoud bevat als het enige middel dat werd uiteengezet in het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend op 21 januari 2016.

4.3 De Raad verwijst voor de bespreking van dit middel naar hetgeen werd geoordeeld op 22 januari 2016 in arrest nr. 160 641. De beoordeling van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM zoals uiteengezet in het arrest nr. 160 641, wordt door de Raad in onderhavig beroep bijgetreden en overgenomen.

Deze beoordeling gaat als volgt:

“3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.2.2. De verwerende partij besluit in de bestreden beslissing dat niet België maar Italië de verantwoordelijke lidstaat is. Vervolgens onderzoekt de verwerende partij of het overdragen van verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten een mogelijke schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Om te beoordelen of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Bijgevolg dient de Raad na te gaan of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekster, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Italië.

2.2.2. Uit de rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat een overdracht naar de bij toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat, slechts strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wanneer de Lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de

opvangvoorziening van asielzoekers in de op grond van de Dublin III-Verordening verantwoordelijke lidstaat, ernstige en op feiten beruste gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten, een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat strijdig zijn met die bepaling.

Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin III-criteria verantwoordelijke lidstaat heeft een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt uitdrukkelijk:

“Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts een lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.” (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken C-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85).”

2.2.3. Het EHRM oordeelt vaststaand in dezelfde zin dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel en imminent gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, arrest nr. 20113/07, § 75; EHRM 26 april 2005, *Muslim v.. Turkey*, arrest nr. 53566/99, § 66).

Hierbij richt het EHRM zich op de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de vreemdeling naar het land van bestemming, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah and others v. the United Kingdom*, nr. 13163/87, § 108; EHRM 4 december 2008, *Y. v. Russia*, supra, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italy*, arrest, nr. 37201/06, §§ 128-129; EHRM 2 april 2013, *Mohammed Hussein en anderen t. het Verenigd Koninkrijk en Italië*, onontvankelijkheidsbeslissing, nr. 27725/10, § 69).

De loutere omstandigheid dat diplomatieke waarborgen worden geboden tussen verdragsluitende Staten, stelt de Staten hierbij niet vrij van hun verantwoordelijkheid om op de eerbiediging van de grondrechten toe te zien (EHRM 2 december 2008, *K.R.S. v. the United Kingdom*, onontvankelijkheidsbeslissing, nr. 32733/08; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. Belgium and Greece*, Grote Kamer, nr. 30696/09, §§ 339-366).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. Belgium and Greece*, supra, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. the Netherlands*, arrest, nr. 2345/02, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkey*, supra, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. the United Kingdom*, arrest, nr. 22414/93, §§ 99-100).

Een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land leidt echter op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah and others v. the United Kingdom*, supra, § 111). Het EHRM benadrukt dat het loutere gegeven dat een persoon dient terug te keren naar een land waar zijn economische positie slechter zal zijn dan in de verwijderende

Staat niet volstaat om de hoge drempel vereist voor de uitwerking van artikel 3 van het EVRM te evenaren (EHRM 27 april 2010, *Miah v. the United Kingdom*, onontvankelijkheidsbeslissing, nr. 53080/07, § 14; EHRM 27 mei 2008, *N. v. the United Kingdom*, Grote Kamer, nr. 26565/05, § 42).

Vreemdelingen die het voorwerp vormen van een verwijderingsmaatregel kunnen in principe geen rechten laten gelden om op het grondgebied te verblijven om te blijven genieten van medische, sociale of andere vormen van bijstand of diensten.

Bij afwezigheid van uitzonderlijke en dwingende redenen van humanitaire aard die zich tegen een overdracht of verwijdering verzetten, is het feit dat de materiële en sociale leefomstandigheden aanzienlijk zouden verminderen op zich niet voldoende om te leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 27 mei 2008, *N. v. the United Kingdom*, supra, § 42; EHRM 2 april 2013, *Mohammed Hussein and others v. the United Kingdom and others*, onontvankelijkheidsbeslissing, nr. 27725/10, § 71).

Wanneer de bronnen waarover men beschikt een algemene situatie beschrijven, moeten de specifieke beweringen van een verzoekende partij worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, *Y v. Russia*, supra, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italy*, supra, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov and Askarov v. Turkey*, arrest, nr. 46827/99, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkey*, supra, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. Belgium and Greece*, supra, § 359 in fine). De verzoekende partij dient derhalve aan te tonen dat de specifieke elementen van haar individueel dossier aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2.4. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italy*, supra, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y v. Russia*, supra, § 80; EHRM 11 januari 2007, *Salah Sheekh v. the Netherlands*, arrest, nr. 1948/04, § 148).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de betrokken Lidstaat kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y v. Russia*, supra, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas and others v. Sweden*, arrest, nr. 15576/89, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah and others v. the United Kingdom*, supra, § 107). De verdragsluitende Lidstaat moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. Belgium and Greece*, supra, §§ 293 en 388; zie ook: RvV 23 mei 2012, nr. 81 545).

In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, toont een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aan dat verwerende partij zich niet blind heeft gestaard op de wettekst van de Dublin III-Verordening en wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd in het kader van artikel 3 EVRM.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. Verwerende partij heeft bij dit onderzoek rekening gehouden met volgende internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM:

- UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013;
- SFH, "Italiën: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013;
- Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", AIDA, januari 2015;
- "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries", AIDA, 9 september 2014;
- Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes Italiennes", Commission des migrations, des refugies et des personnes déplacées, Council of Europe, 9 juni 2014;
- AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30 april 2015;

- EHRM, 2 april 2013, nr. 27725/10, Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië;
- EHRM, 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland;
- EHRM, 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland.

In de beslissing werd geoordeeld dat uit die gezaghebbende rapporten en arresten blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen. Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers en de behandeling van asielaanvragen, dient te worden opgemerkt dat uit voormelde rapporten blijkt dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang tot heeft en asielaanvragen wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat verzoekende partij niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving. Temeer nu de raadsman van verzoeker op de hoogte is van de initiatieven die hij kan nemen, en hem hieromtrent kan informeren.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat tevens rekening gehouden werd met de persoonlijke situatie van verzoeker, alsook met de actuele situatie in Italië, met de grote toestroom van immigranten die Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoont dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

De omstandigheid dat een groot aantal vluchtelingen de EU binnenkomen via Italië (Middellandse Zee), houdt geenszins in dat al die personen een asielaanvraag indienen in Italië en aldus enkel door de Italiaanse autoriteiten dienen te worden opgevangen. Verzoeker bevindt zich thans niet in de situatie dat hij de Italiaanse grens bereikt via de Middellandse Zee, hij wordt aan de Italiaanse autoriteiten overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening. Uit de door verwerende partij beoordeelde bronnen blijkt overigens dat de opvangcapaciteit in Italië werd verhoogd ingevolge de toestroom van asielzoekers.

Verzoeker toont met haar betoog niet aan dat voormelde overwegingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Hij stelt in zijn verzoekschrift dat hij het risico loopt dat zijn asielaanvraag niet goed zal kunnen worden behandeld en dat hij het risico loopt te worden gesanctioneerd in de vorm van nog minder kans op opvang aangezien hij nu als een "Dubliner" zal worden beschouwd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat het AIDA-rapport dat door verwerende partij werd beoordeeld dateert van 29 december 2015, hetgeen steun vindt in het administratief dossier, en niet van januari of april 2015 zoals verzoeker verkeerdelijk voorstelt in zijn verzoekschrift.

Inzake de opvang, en meer bepaald de verklaringen die ter zake werden afgelegd door verzoeker, wordt in de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd.

Behoudens het feit dat verzoeker verklaarde twee nachten geen opvang te hebben genoten in Italië en niet drie zoals verkeerdelijk in het verzoekschrift wordt gesteld, dient te worden opgemerkt dat hij met zijn betoog ter zake omtrent zijn spontane verklaringen kennelijk voorbij gaat aan het feit dat hij in Italië geen enkele asielprocedure heeft ingeleid. Artikel 3 EVRM kan niet worden geïnterpreteerd als zou die bepaling van een lidstaat vereisen dat hij in onbeperkte opvang van en steun voor vreemdelingen moet voorzien die geen enkele asiel- en/of verblijfsrechtelijke procedure inleiden. Het komt in de eerste plaats aan de vreemdeling toe om zijn wil om een asielprocedure in te leiden kenbaar te maken bij de autoriteiten van een lidstaat. Verzoeker toont evenmin aan dat hij na die eerste nacht in de kerk enige stappen heeft ondernomen in Italië om opvang te bekomen vanwege de Italiaanse autoriteiten, en dat die opvang hem werd geweigerd.

Verzoeker beroept zich in het kader van zijn betoog omtrent de opvangsituatie in Italië op verscheidene 'recente' arresten van de Raad. Met betrekking tot die arresten, dient niet alleen te worden benadrukt dat zij, gelet op de continentale rechtstraditie, geen precedentswaarde hebben, doch ook dat verzoeker niet aantoont zich dezelfde specifieke situatie te bevinden als die welke ten grondslag lag aan die aangehaalde arresten.

Met zijn betoog omtrent het AIDA-rapport van 30 april 2015, de 'actuele' situatie dat in september 2015 130.000 vluchtelingen toekwamen aan de Italiaanse kust en de massale toestroom waarmee Italië wordt geconfronteerd, gaat verzoeker niet alleen voorbij aan het feit dat een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing aantoont dat met die toestroom rekening werd gehouden. Hij gaat tevens voorbij aan het feit dat niet iedere vreemdeling die Europa bereikt via Italië effectief een asielaanvraag indient in Italië en er effectief dient te worden opgevangen door de Italiaanse autoriteiten, doch ook dat de situatie in september 2015 niet de actuele situatie betreft.

Waar verzoeker verscheidene paragrafen citeert uit het AIDA-rapport van januari 2015 en een betoog voert omtrent het UNHCR-artikel van 6 mei 2015, dient niet alleen te worden opgemerkt dat verwerende

partij bij de beoordeling van de algemene situatie gebruik heeft gemaakt van de recentere versie van het AIDA-rapport die dateert van 29 december 2015 alsook van het UNHCR-artikel van 6 mei 2015, doch ook dat het door verzoeker aangehaalde AIDA-rapport dateert van voor het arrest d.d. 30 juni 2015 van het EHRM (nr. 39350/13; §36) waarin andermaal herhaald werd dat de algemene situatie van asielzoekers, de opvangvoorzieningen van asielzoekers en de toegang tot de asielprocedure in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen.

Mediaberichten zijn geen internationale gezaghebbende rapporten, doch enkel persoonlijke weergaves door journalisten van interviews, verklaringen en situaties. De Raad is als annulatierechter bovendien enkel bevoegd om een beslissing te toetsen op zijn wettigheid.

Het gegeven dat een zogenaamd relocatieplan werd afgesproken op Europees niveau, betekent niet dat de tenuitvoerlegging van de Dublin III-verordening ten aanzien van Italië wordt geschorst. Dit blijkt geheel niet uit de bewoordingen van de Raadsbesluiten van 14 september 2015 en 22 september 2015 (Pb.L. 15 september 2015, afl. 239/146 en Pb.L. 24 september 2015, afl. 248/80). Verzoeker maakt bijgevolg *prima facie* niet aannemelijk dat deze maatregelen inhouden dat geen Dublin-overdrachten meer mogen geschieden naar Italië. Bovendien, dient te worden benadrukt dat de relocatie enkel van toepassing is op asielzoekers die in Italië reeds een asielaanvraag hebben ingediend, wat niet het geval is voor verzoeker die immers verklaarde enkel vingerafdrukken te hebben laten afnemen maar weigerde een asielaanvraag in te dienen in Italië. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk onder deze regeling te vallen waardoor hij niet kan overgedragen worden naar Italië.

Uit het AIDA-rapport blijkt dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoeker aan zijn lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in het betoog dat het niet verantwoord is dat hij zonder individuele garantie terug overgedragen wordt aan Italië.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met actuele informatie, doch laat na te verduidelijken met welke actuele informatie de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden en gaat met dit betoog tevens voorbij aan het feit dat het AIDA-rapport dat door de verwerende partij werd gehanteerd van een recentere datum is dan dat waarop verzoeker zijn betoog steunt.

Verzoeker toont met zijn betoog inzake het arrest Tarakhel dan ook niet aan dat voormelde overwegingen uit de bestreden beslissing kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Waar verzoeker een betoog voert dat steunt op de internetberichten "How to Fix Italy's Migrant Reception Centers" en "CARA of Mineo: a reception model incompatible with personal dignity" (stukken 5 en 6) bij het verzoekschrift, dient te worden opgemerkt dat die berichten betrekking hebben op een specifiek CARA-centrum gelegen te Mineo (Sicilië), terwijl verzoeker wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten via Bologna; tevens verklaarde hij geen gezondheidsproblemen te hebben. Verzoeker laat na voormelde berichten op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Het vierde stuk dat door verzoeker bij zijn verzoekschrift wordt gevoegd heeft geen betrekking op de situatie in Italië.

Waar verzoeker inzake de bijstand van een advocaat zijn betoog steunt op een kader afkomstig uit het AIDA-rapport van januari 2015, dient te worden opgemerkt dat dit rapport dateert van voor het arrest van 30 juni 2015 van het EHRM (nr. 39350/13; §36) waarin andermaal herhaald werd dat de algemene situatie van asielzoekers, de opvangvoorzieningen van asielzoekers en de toegang tot de asielprocedure in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. Bovendien, dient te worden opgemerkt dat dergelijk algemeen kader zonder enige concrete duiding op zich niet aantoonbaar dat de thans bestreden beslissing kennelijk foutief of onredelijk is. Verzoeker stelt nooit toegang te hebben gekregen tot een raadsman in Italië, doch gaat met dit betoog voorbij aan het gegeven dat hij er nooit een asielaanvraag heeft ingediend.

Verzoeker gaat met zijn betoog omtrent de Tacit-agreement van 15 oktober 2015 kennelijk voorbij aan het feit dat de Italiaanse autoriteiten bij schrijven van 15 oktober 2015 uitdrukkelijk hebben aangegeven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij terecht vreest voor een mogelijke behandeling zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. De verklaringen van verzoeker werden in rekening gebracht en er werd terecht geoordeeld dat deze redenen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. De door verzoeker aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht aan Italië kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd worden beschouwd.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het middel is niet ernstig."

4.4 Verzoeker laat met zijn betoog in zijn huidige verzoekschrift deze motieven van het arrest nr. 160 641 volledig onbesproken en weerlegt deze dan ook op geen enkele wijze.

Bijkomend stipt de Raad aan dat sedert het arrest Tarakhel, waarnaar verzoeker verwijst en waarin zoals de gemachtigde terecht opmerkt een andere situatie aan de orde was van een gezin met verscheidene minderjarige kinderen die als extreem kwetsbaar worden beschouwd, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het Hof) in onontvankelijkheidsbeslissingen die betrekking hadden op overdrachten aan Italië herhaaldelijk heeft gesteld dat de situatie in Italië voor asielzoekers niet kan vergeleken worden met de situatie in Griekenland op het ogenblik van het MSS v. België en Griekenland arrest en dat de structuur en algemene situatie van de opvangfaciliteiten in Italië op zich niet volstaan om alle verwijderingen naar Italië te verhinderen (EHRM 3 november 2015, nr. 21.459/14, JA en anderen/Nederland, §29; EHRM 17 november 2015, nr.54000/11, ATH/Nederland, §37). Deze zaken waren verschillend van de thans voorliggende zaak, in die zin dat het duidelijk extra kwetsbare profielen betrof, doch dat de Nederlandse autoriteiten ook uitdrukkelijk de Italiaanse autoriteiten hiervan op de hoogte hadden gebracht. *In casu* kunnen geen bijkomende elementen van kwetsbaarheid vastgesteld worden, naast het feit dat verzoeker is overgedragen als een asielzoeker. Bijgevolg meent de Raad dat de huidige zaak sterke gelijkenissen vertoont, met de reeds in de bestreden beslissing aangehaalde beslissing AME van het Hof, nr. 51428/10 van 5 februari 2015, nu deze zaak eveneens een Somalische alleenstaande jongeman betrof, die naast het asielzoeker zijn, geen verdergaande elementen van kwetsbaarheid kon voorleggen. In die zaak was er sprake van een stilzwijgend akkoord en waren er dus geen specifieke garanties met betrekking tot de opvang van verzoeker anders dan de mededeling van de Nederlandse autoriteiten dat zij enkele werkdagen op voorhand zouden meedelen hoe en wanneer betrokkene zou arriveren. Het Hof verklaarde dit verzoek eveneens onontvankelijk. *In casu* hebben de Italiaanse autoriteiten ondanks het aanvankelijk *tacit agreement* wel uitdrukkelijk de overname aanvaard op 15 oktober 2015.

Nu artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dezelfde draagwijdte heeft als artikel 3 van het EVRM kan verwezen worden naar artikel 52, 3 van het Handvest dat bepaalt dat voor zover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Bijgevolg kan ook geen schending aangenomen worden van artikel 4 van het Handvest.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat een overdracht aan Italië in het kader van de Dublin III Verordening een risico inhoudt dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

4.5 Het feitelijk gegeven dat verzoeker op 25 januari 2016 werd gerepatrieerd naar Italië, wordt ter terechtzitting niet betwist.

In het licht van de verwijdering naar Italië, werd de raadsvrouw van verzoeker tijdens de terechtzitting gevraagd of zij nog contact heeft met verzoeker en kreeg zij aldus de mogelijkheid om nieuwe gegevens naar voren te brengen. Zulke actuele informatie kan immers de gegrondheid van de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest bevestigen of weerleggen (zie in deze zin EHRM 20 maart 1991, nr. 15576/89, Cruz Varas v. Zweden, par. 76).

In casu wijst de raadsvrouw van verzoeker op de algemene situatie voor asielzoekers in Italië en stelt zij dat zij geen contact meer heeft met verzoeker maar dat dit mogelijk zo is omdat verzoeker niet in staat is om contact op te nemen en dat verzoeker allicht vergeten is dat hij nog een beroepsprocedure bij de Raad lopende heeft.

De Raad benadrukt dat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM evenwel voldoende concreet en aantoonbaar dient te zijn (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*). In het licht van de verwijdering naar Italië en de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, kan dan ook redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt.

De Raad stelt ook vast dat de raadsvrouw van verzoeker, hoewel verzoeker ondertussen meer dan drie maanden geleden werd gerepatrieerd naar Italië en overgedragen aan de Italiaanse overheden, geen enkele informatie verstrekt over de situatie van verzoeker, in het bijzonder of verzoeker wel of geen toegang heeft tot de Italiaanse asielprocedure en een kwalitatieve opvangstructuur en of verzoeker al dan niet op afdoende wijze toegang heeft gehad tot een advocaat. Hieruit blijkt bijgevolg niet dat de

geuite vrees om bij terugkeer naar Italië te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zich daadwerkelijk heeft gerealiseerd.

Gelet op wat hierboven werd uiteengezet, heeft verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig heeft gehandeld of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES